

KWARTALNIK
WYDANIE II/2024

PORADNIK PRAWNY

Powiat Świdnicki

WWW.POMOCPRAWNA.OIC.LUBLIN.PL
WWW.OIC.LUBLIN.PL
WWW.POWIATSWIDNIK.PL

Spis treści

str. 03

Kiedy kradzież jest wykroczeniem a kiedy przestępstwem?

Agnieszka Błaszczak

str. 04

Sąsiedowanie z uciążliwą działalnością gospodarczą

Piotr Kaniowski

str. 07

Świadczenie wspierające dla osób niepełnosprawnych

Rafał Kuźma

str. 10

Obowiązek zapłaty abonamentu RTV

Rafał Kuźma

Kiedy kradzież jest wykroczeniem a kiedy przestępstwem?

Agnieszka Błaszczak
Adwokat

Przestępstwo kradzieży zdefiniowane jest w artykule 278 ustawy z dnia 6 czerwca 1997 kodeks karny (Dz. U. Z 2024 r. poz. 17). Zgodnie z art. 278 § 1 kodeksu karnego, kto to zabiera w celu przywłaszczenia cudzą rzecz ruchomą, podlega karze pozbawienia wolności od 3 miesięcy do lat 5.

Kradzież to przestępstwo polegające na zaborze cudzej rzeczy ruchomej w celu jej przywłaszczenia. Zabranie cudzej rzeczy oznacza, że przestępstwo może być dokonane jedynie w stosunku do rzeczy, które stanowią czyjąś własność. Zgodnie z art. 278 § 1a kodeksu karnego tej samej karze podlega, kto zabiera w celu przywłaszczenia cudzą kartę uprawniającą do podjęcia pieniędzy z automatu bankowego. Przestępstwo kradzieży może dotyczyć także tego, kto bez zgody osoby uprawnionej uzyskuje cudzy program komputerowy w celu osiągnięcia korzyści majątkowej lub kradzie energii.

Jeżeli kradzież popełniono na rzecz osoby najbliższej, ściganie następuje na wniosek pokrzywdzonego. Dopiero złożenie przedmiotowego wniosku o ściganie powoduje, że może toczy się postępowanie karne przeciwko sprawcy.

Kradzież jest czynem przepołowionym. Oznacza to, że może być zarówno przestępstwem lub wykroczeniem.

Ustawodawca wskazuje tutaj próg kwotowy 800 zł. Jeżeli dokonano kradzieży powyżej kwoty 800 zł to mamy do czynienia z przestępstwem, jeżeli zaś poniżej kwoty 800 zł to mamy do czynienia z wykroczeniem.

Przepołowienie **nie dotyczy kradzieży karty bankomatowej, programu komputerowego ani energii**, które należy kwalifikować jako przestępstwa niezależnie od wartości przedmiotu wykonawczego. Wybór między art. 278 § 1 KK a art. 119 § 1 kodeksu wykroczeń dla kwalifikacji kradzieży karty płatniczej uzależnia się natomiast od stanu rachunku. W praktyce oznacza to, że kradzież programu komputerowego zawsze będzie przestępstwem. Kradzież karty bankowej uzależniana jest od progu kwotowego na chwilę obecną 800 zł.

Ma to duże znaczenie, gdyż prawomocne skazanie za przestępstwo powoduje nie tylko dolegliwości w postaci możliwej kary pozbawienia wolności ale także informacja o skazaniu trafia do Krajowego Rejestru Karnego. Często w praktyce możemy potrzebować zaświadczenia o niekaralności do pracy, na studia czy też do innych instytucji. Ukazanie zaś za wykroczenie (kradzieży) nie wiąże się z wpisem do Krajowego Rejestru Karnego. Wobec powyższego możliwe jest uzyskanie zaświadczenia z Krajowego Rejestru Karnego z adnotacją: „ Nie figuruje w kartotece karnej Krajowego Rejestru Karnego”.

Sąsiedowanie z uciążliwą działalnością gospodarczą

Piotr Kaniowski
Radca prawny

W Polsce obowiązuje zasada swobody zakładania i prowadzenia działalności gospodarczej. Wynika z tego, że niestety każdy może założyć firmę, nie pytając o zgodę sąsiadów, tym bardziej, jeśli dysponuje swoim lokalem, to może robić tam co chce. Nie oznacza to jednak, że jako sąsiad hałaśliwej myjni samochodowej, zakładu chemicznego emitującego trujące opary, czy nieprzyjemnie pachnącej hodowli zwierząt nie można nic zrobić. Można działać zarówno w zakresie prawa administracyjnego (prośba o przeprowadzenie kontroli przez Państwową Inspekcję Pracy, Państwową Inspekcję Sanitarną, Państwową Inspekcję Handlową), jak i karnego lub cywilnego (pозew).

Prawnie, na drodze postępowania sądowego można zobowiązać sąsiada o zaniechania uciążliwych działań, np. jeśli za oknem powstanie myjnia dla samochodów ciężarowych, to można wystąpić do sądu o to, by uciążliwa działalność gospodarcza sąsiada nie hałasowała np. w godzinach porannych, lub nie emitowała hałasu o wysokim natężeniu albo, by właściciel zakładu naprawił drogę dojazdową do posesji, bo została zniszczona przez ciężkie samochody wjeżdżające do zakładu. Jednak nie można zabronić swojemu sąsiadowi prowadzenia tej działalności.

Na przykład działalność myjni samochodowej powoduje hałas i zanieczyszczenie powietrza w postaci chemicznej bryzy wodnej rozprzestrzeniającej się na sąsiednie posesje oraz spadek wartości nieruchomości. Wpływają one na pogorszenie jakości życia mieszkańców w związku z ich bezpośrednią lokalizacją obok domów jednorodzinnych i zabudowy wielorodzinnej oraz funkcjonowaniem przez całą dobę. Uciążliwości generowane poprzez funkcjonowanie myjni szczególnie nasilające się w porze nocnej, zaburzają mir domowy.

Każdy kupując lokal, może robić w nim, co chce Kodeks cywilny (art. 144) przewiduje jednak, że właściciel lokalu nie powinien prowadzić tzw. działań ponad przeciętną miarę, które zakłócają korzystanie z sąsiednich nieruchomości.

Ocena tego, czy uciążliwa działalność gospodarcza sąsiada podejmuje tak właśnie postrzegane działania, odbywa się na podstawie dotkliwości generowanych zakłóceń. W procesie tym brane są pod uwagę np. przeznaczenie nieruchomości (czy jest to budynek mieszkalny) oraz stosunki miejscowe tzn. co jest dopuszczalne w danym czasie i miejscu. Uciążliwość prowadzonych działań można ograniczyć, wykazując, że dana firma prowadzi działania, których skutki odczuwają sąsiedzi, czyli tzw. immisje.

Czym są immisje?

Immisje mogą być bezpośrednie np. odprowadzanie przez firmę ścieków lub wyrzucanie śmieci na sąsiednią posesję. Drugi rodzaj takich działań to immisje pośrednie np. hałas, dym, szkodliwe opary, niebezpieczne odpady składowane na posesji należącej do firmy. Można żądać zaprzestania uciążliwych działań, czyli zaniechania tych działań lub przywrócenia stanu sprzed ich pojawienia się w okolicy np. naprawienia zniszczonego wjazdu na posesję. Na podstawie przedstawionych przez sąsiada roszczeń, sąd może zakazać firmie wykonywania konkretnych czynności. W zakresie spraw cywilnych ustawodawca wszelkie naruszenia wynikające z wykonywania swojego prawa własności fachowo nazwał immisjami i uregulował je w art. 144 kodeksu cywilnego, który stanowi:

„Właściciel nieruchomości powinien przy wykonywaniu swego prawa powstrzymać się od działań, które by zakłócały korzystanie z nieruchomości sąsiednich ponad przeciętną miarę, wynikającą ze społeczno - gospodarczego przeznaczenia nieruchomości i stosunków miejscowych.”.

Każdy właściciel nieruchomości powinien korzystać ze swojej nieruchomości w taki sposób, aby w jak najmniejszym stopniu swoim zachowaniem wpływać na funkcjonowanie nieruchomości sąsiednich. W sytuacji idealnej powinno się tak korzystać ze swojej własności, aby w ogóle w żadnym stopniu nie oddziaływać na inne nieruchomości, co jest raczej niemożliwe.

Immisje możemy podzielić na bezpośrednie i pośrednie

Bezpośrednie są dość oczywiste i polegają na celowym działaniu skutkującym powstaniem negatywnych konsekwencji na sąsiedniej działce np. spuszczenie deszczówki rynnami na sąsiednią działkę, przrzucenie na sąsiednią działkę nieczystości, itp. W zakresie immisji bezpośrednich często nawet nie posługuje się terminem „immisje” tylko mówi o danym naruszeniu np. śmieceniu, które jest wprost zakazane innymi przepisami. W większości przypadków kiedy mamy do czynienia z immisjami dotyczy to zagadnienia immisji pośrednich, są to bowiem takie sytuacje, gdzie teoretycznie dana osoba wykonuje prawnie dozwolone działania na swojej nieruchomości, ale ich negatywne skutki objawiają się na nieruchomościach sąsiednich. Na tle takich działań najczęściej dochodzi do sporów sąsiedzkich, gdyż często właścicielom wydaje się, że mogą robić, co chcą na swojej nieruchomości, bez żadnych konsekwencji prawnych.

Przykłady immisji

- generowanie nadmiernego hałasu np. prowadzenie hodowli psów, warsztatu napraw pojazdów, wszelkiej działalności produkcyjno – usługowej, graniem na instrumencie, itp.;
- generowanie zapylenia lub innego rodzaju zanieczyszczenia – najczęściej z prowadzonej działalności np. składu węgla, fabryki;
- generowanie zadymienia np. podczas grillowania, wędzenia, spalania liści, odpadów, itp.;
- pozbawienie dostępu do światła, zasłonięcie widoku np. poprzez budowę wysokiego ogrodzenia, wzniesienie nowej budowli, banneru reklamowego, czy nasadzeń roślinnych;

- generowanie drgań, wibracji, pęknięć;
- zagłuszanie sieci komórkowych, informatycznych, telewizyjnych;
- naruszenie stosunków wodnych np. podwyższenie terenu, wykopanie stawu, nadmierna eksploatacji wód gruntowych

Kryterium, które służy ocenie czy dane działanie jest dopuszczalne czy też nie, stanowi „przeciętna miara”. Z naruszeniem mamy do czynienia wtedy, kiedy dane działania przekraczają tę przeciętną miarę. Samo pojęcie „przeciętnej miary” nie zostały nigdzie bliżej zdefiniowane, ani dookreślone, więc będzie indywidualnie rozpatrywane w każdej sprawie. W przepisie wskazuje się, iż przy ustalaniu przeciętnej miary oddziaływań należy przede wszystkim odwołać się do społeczno – gospodarczego przeznaczenia nieruchomości i stosunków miejscowych obowiązujących w danej okolicy. Innymi słowy należy się odwołać do charakteru danej nieruchomości (zarówno dokonującej zakłóceń, ale też tej doznającej zakłóceń), jej położenia, specyfiki najbliższej okolicy, panujących zwyczajów, itp. Sposób użytkowania danej nieruchomości może także wynikać z przepisów szczególnych np.:

- z planów zagospodarowania przestrzennego
- decyzji o warunkach zabudowy i zagospodarowania terenu
- przepisów dotyczących ochrony środowiska
- uchwał rad gminy czy miasta
- uchwały spółdzielni lub wspólnoty mieszkaniowej

Przykładowo prowadzenie restauracji w centrum miasta, gdzie jest sporo lokali usługowych będzie zazwyczaj dozwolone. Natomiast otworzenie, z pozoru zdawałoby się nieszkodliwej działalności, jak lokal gastronomiczny w dzielnicy mieszkalnej może już generować znaczne immisje. Istotne jest to, że nie trzeba czekać do samego wystąpienia immisji, ale ze stosownymi roszczeniami można występować już na nawet na etapie powstawania ewentualnego problemu, który w przyszłości może powodować immisje np. w sąsiedztwie rozpoczyna się budowa spalarni odpadów.

W związku z tym, iż immisje najczęściej dotyczą sporów między bezpośrednimi sąsiadami to na wstępie można spróbować porozmawiać z sąsiadem i spróbować znaleźć jakieś kompromisowe stanowisko w celu zażegnania sporu. Niestety rozmowy często niewiele dają, bo każdy uważa, że ma rację i będzie obstawał przy swoim zachowaniu. Wtedy pozostaje wystąpić na drogę nieco bardziej formalną i za pomocą prawnika wysłać pismo wzywające do zaniechania dalszych naruszeń. Kiedy takie wezwanie nie odniesie skutku to w zasadzie pozostaje droga sądowa i wystąpienie z pozwem o immisje.

W pozwie można żądać m.in.:

- przywrócenia stanu zgodnego z prawem
- zobowiązanie do zaniechania dokonywania dalszych naruszeń
- zakazanie podejmowania konkretnych działań np. zakaz prowadzenia działalności po godzinie 18.00, zakaz gry na instrumencie po godzinie 20.00
- nakazanie konkretnych działań np. przesunięcie obiektu budowlanego w inne miejsce na działce
- odszkodowania

Wskazać należy, iż wyroki sądu nie muszą być zero – jedynkowe na zasadzie uznania danego zachowania za immisje i całkowitego jego zakazu. Może się okazać, iż wystarczające będzie jedynie zmniejszenie skali danych działań, aby nie przekraczało przeciętnej miary np. sąd zgadza się, że dana osoba może ćwiczyć grę na skrzypcach w mieszkaniu, ale jedynie w godzinach 10.00 – 20.00. Przed wniesieniem pozwu do sądu warto jeszcze rozważyć czy dane działania nie są sprzeczne z jakimiś przepisami szczególnymi np. prawem budowlanym, przepisami przeciw – pożarowymi, przepisami dotyczącymi ochrony środowiska itp. Może się bowiem okazać, iż np. sąsiad wybudował obiekt budowlany w granicach działki lub zbyt blisko granicy, a nadto powinien posiadać na niego pozwolenie na budowę, którego nie posiada. Tym samym prościej i skuteczniej może się okazać zaalarmować odpowiednie służby o danym naruszeniu, niż wdawać się w procesy cywilne. Często też immisje mogą stanowić wykroczenia i wtedy o interwencje można będzie prosić bezpośrednio policję.

Świadczenie wspierające dla osób niepełnosprawnych

Rafał Kuźma
Radca prawny

Od 1 stycznia 2024 r. dorosłe osoby niepełnosprawne mogą otrzymywać z ZUS świadczenie wspierające. Nie wystarczy jednak mieć orzeczenie o niepełnosprawności. Komisją lekarską wyda osobną decyzję ustalającą poziom potrzeby wsparcia. Wysokość świadczenia zależy będzie od liczby punktów.

Cel nowego świadczenia

Celem świadczenia wspierającego ma być udzielenie osobom niepełnosprawnym pomocy służącej częściowemu pokryciu wydatków związanych z zaspokojeniem szczególnych potrzeb życiowych tych osób.

Świadczenie wspierające przysługuje osobie w wieku od ukończenia 18, roku życia posiadającej decyzję ustalającą poziom potrzeby wsparcia, w której potrzebę wsparcia określono na poziomie od 70 do 100 punktów w skali potrzeby wsparcia.

Ocenę punktową w skali potrzeby wsparcia dokonuje na wniosek osoby zainteresowanej Wojewódzki Zespół do Spraw Orzekania o Niepełnosprawności.

Ustawa o świadczeniu wspierającym weszła w życie 1 stycznia 2024 r. z pewnymi wyjątkami:

- od 1 stycznia 2024 r. – świadczenie wspierające będzie dostępne dla osób z niepełnosprawnościami z ustalonym poziomem potrzeby wsparcia od 87 do 100 pkt,
- od 1 stycznia 2025 r. – dla osób z poziomem potrzeby wsparcia od 78 do 86 pkt,
- od 1 stycznia 2026 r. – dla osób z poziomem potrzeby wsparcia od 70 do 77 pkt.

Wyjątkiem od tak określonego ustawą harmonogramu wejścia w życie ustawy jest art. 64 ustawy, zgodnie z którym osoba wymagająca opieki:

- na którą przyznano na podstawie przepisów dotychczasowych prawo do świadczenia pielęgnacyjnego, specjalnego zasiłku opiekuńczego, albo zasiłku dla opiekuna,
- na którą przyznano prawo do świadczenia pielęgnacyjnego na podstawie nowego, obowiązującego od 1 stycznia 2024 r. brzmienia ustawy o świadczeniach rodzinnych

będzie mogła otrzymać świadczenie wspierające od dnia 1 stycznia 2024 r., także w przypadku, gdy w decyzji ustalającej poziom potrzeby wsparcia, potrzebę tę określono na poziomie niższym niż 87 punktów w skali potrzeby wsparcia.

W przypadku otrzymania decyzji Wojewódzkiego Zespołu do Spraw Orzekania o Niepełnosprawności i spełnienia kryterium punktowego – poziomu potrzeby wsparcia, aby otrzymać świadczenie wspierające należy złożyć wniosek do ZUS, który wydaje w tym przedmiocie decyzję.

Wysokość świadczenia

Kwota przyznanego świadczenia wspierającego będzie zależać od liczby przyznanych punktów. Są one przyznawane według bardziej szczegółowych kryteriów niż w przypadku orzeczenia o niepełnosprawności. Komisja medyczna weźmie pod uwagę m.in. wiek, zdolność danej osoby do samodzielnego wykonywania określonych czynności lub zadań związanych z codziennym funkcjonowaniem, jej wiek. Poziom potrzeby wsparcia ustalany będzie na podstawie obserwacji, wywiadu bezpośredniego oraz oceny funkcjonowania osoby ubiegającej się o to wsparcie, dlatego niepełnosprawny konieczne jest odrębne postępowanie przed zespołem medycznym.

Kwota świadczenia będzie powiązana z wysokością renty socjalnej, co oznacza, że wraz z jej wzrostem będzie wzrastało świadczenie wspierające. W zależności od poziomu potrzeby wsparcia, świadczenie zostanie przyznane w wysokości od 40 proc. do 220 proc. renty socjalnej.

W 2023 r. renta socjalna wynosi 1.588,44 zł miesięcznie brutto. Ekspertki obliczyli, ile – w zaokrągleniu do pełnych złotych – wyniesie świadczenie w zależności od liczby punktów, które w decyzji określi komisja:

- 635 zł – 40 proc. renty socjalnej przy poziomie 70 – 74 punkty,
- 953 zł – 60 proc. renty socjalnej przy poziomie 75 – 79 punktów,
- 1.906 zł – 120 proc. renty socjalnej przy poziomie 85 – 89 punktów,
- 2.859 zł – 180 proc. renty socjalnej przy poziomie 90 – 94 punkty,
- 3.495 zł – 220 proc. renty socjalnej przy poziomie 95 – 100 punktów,

Kiedy składać wniosek?

Warto pośpieszyć się z wnioskiem do ZUS o ustalenie prawa do świadczenia wspierającego, gdyż wniosek o przyznanie świadczenia można złożyć najwcześniej w miesiącu, w którym decyzja ustalająca poziom potrzeby wsparcia stanie się ostateczna.

Szerokie kryteria

Ustalanie poziomu potrzeby wsparcia będzie polegało na ocenie, jaki zakres wsparcia jest niezbędny osobie, która utraciła autonomię fizyczną, psychiczną, intelektualną lub sensoryczną, by zapewnić tej osobie niezależność. Komisja oceni, czy osobie niepełnosprawnej potrzebne jest wsparcie jednej lub więcej osób albo urządzeń czy technologii wspomagających funkcjonowaniu w określonych obszarach życia. Ocena będzie uwzględniała każdy aspekt życia osoby niepełnosprawnej, a pod uwagę będzie brany m.in. wiek, zdolność do samodzielnego wykonywania określonych czynności. Ocena będzie dokonywana w miejscu zamieszkania osoby niepełnosprawnej lub, na jej wniosek, w miejscu zorganizowanym przez zespół oceniający.

Świadczenie pielęgnacyjne – uzupełnienie programu

Świadczenie wspierające przysługuje tylko pełnoletnim. W przypadku niepełnoletnich z niepełnosprawnością prawny opiekun może jednak uzyskać świadczenie pielęgnacyjne. Świadczenie takie nie przysługuje osobom znajdującym się pod opieką specjalistycznych placówek leczniczych takich jak zakład pielęgnacyjno-opiekuńczy lub dom pomocy społecznej.

Od 1 stycznia 2024 r. świadczenie pielęgnacyjne przysługuwać będzie między innymi:

- rodzinie zastępczej;
- osobie prowadzącej rodzinny dom dziecka;
- dyrektorowi placówki opiekuńczo – wychowawczej;
- dyrektorowi regionalnej placówki opiekuńczo – terapeutycznej;
- dyrektorowi interwencyjnego ośrodka preadopcyjnego, jeżeli sprawują opiekę nad osobą w wieku do ukończenia 18 roku życia legitymującą się orzeczeniem o znacznym stopniu niepełnosprawności albo orzeczeniem o niepełnosprawności łącznie ze wskazaniami konieczności stałej lub długotrwałej opieki lub pomocy innej osoby w związku ze znacznie ograniczoną możliwością samodzielnej egzystencji oraz konieczności stałego współudziału na co dzień opiekuna dziecka w procesie jego leczenia, rehabilitacji i edukacji.

Wniosek o ustalenie prawa do świadczenia pielęgnacyjnego składa się w urzędzie gminy lub miasta właściwym ze względu na miejsce zamieszkania (albo w ośrodku pomocy społecznej lub w innej jednostce organizacyjnej gminy, jeżeli to właśnie im przekazana została w danej gminie realizacja świadczeń rodzinnych).

Świadczenie pielęgnacyjne nie będzie przysługiwać, jeżeli:

- osoba sprawująca opiekę ma ustalone prawo do specjalnego zasiłku opiekuńczego, świadczenia pielęgnacyjnego lub zasiłku dla opiekuna;
- osoba wymagająca opieki została umieszczona lub przebywa w domu pomocy społecznej, zakładzie opiekuńczo – leczniczym, zakładzie pielęgnacyjno – opiekuńczym, placówce zapewniającej całodobową opiekę osobom niepełnosprawnym, przewlekle chorym lub osobom w podeszłym wieku, zakładzie karnym, zakładzie poprawczym, areszcie śledczym lub schronisku dla nieletnich;
- osoba wymagająca opieki jest uprawniona za granicą do świadczenia na pokrycie wydatków związanych z opieką, chyba że przepisy o koordynacji systemów zabezpieczenia społecznego lub dwustronne umowy o zabezpieczeniu społecznym stanowią inaczej;
- na osobę wymagającą opieki inna osoba jest uprawniona za granicą do świadczenia na pokrycie wydatków związanych z opieką, chyba że przepisy o koordynacji systemów zabezpieczenia społecznego lub dwustronne umowy o zabezpieczeniu społecznym stanowią inaczej;
- na osobę wymagającą opieki jest ustalone prawo do specjalnego zasiłku opiekuńczego, prawo do świadczenia pielęgnacyjnego lub prawo do zasiłku dla opiekuna.

Wniosek o ustalenie prawa do świadczenia pielęgnacyjnego na dziecko umieszczone w pieczy zastępczej będzie mógł złożyć wyłącznie odpowiednio rodzina zastępcza, osoba prowadząca rodzinny dom dziecka, dyrektor placówki opiekuńczo – wychowawczej, dyrektor regionalnej placówki opiekuńczo – terapeutycznej albo dyrektor interwencyjnego ośrodka preadopcyjnego

Obowiązek zapłaty abonamentu RTV

Rafał Kuźma
Radca prawny

Opłaty abonamentowe pobierane są za używanie odbiorników radiofonicznych i telewizyjnych, gdzie odbiornikiem radiofonicznym albo telewizyjnym jest każde urządzenie techniczne dostosowane do odbioru programu. Przyjęto domniemanie, że osoba, która posiada odbiornik radiofoniczny lub telewizyjny w stanie umożliwiającym natychmiastowy odbiór programu, używa tego odbiornika i winna wносить opłaty abonamentowe.

Obowiązek uiszczenia opłaty abonamentowej powstaje z pierwszym dniem miesiąca następującego po miesiącu, w którym dokonano rejestracji odbiornika radiofonicznego lub telewizyjnego, natomiast ustaje z dniem jego wyrejestrowania w placówce pocztowej Poczty Polskiej SA. Opłaty abonamentowe można opłacać we wszystkich placówkach pocztowych oraz przez stronę internetową Poczty Polskiej SA bez pobierania dodatkowych opłat. Opłaty te można wносить również w pozostałych instytucjach finansowych. 4 Wpłaty z tytułu abonamentu rtv należy dokonywać na numer rachunku bankowego zawierający indywidualny numer identyfikacyjny abonenta.

Rejestracja odbiorników RTV

Rejestracji odbiorników radiofonicznych i telewizyjnych dokonuje się w placówkach pocztowych operatora wyznaczonego tj. Poczty Polskiej SA, w terminie 14 dni od dnia wejścia w ich posiadanie.

Dowodami zarejestrowania są:

- „Zgłoszenie rejestracji odbiorników radiofonicznych i telewizyjnych albo zmiany danych”,
- „Zawiadomienie o nadaniu indywidualnego numeru identyfikacyjnego użytkownika”.

Rejestracji odbiorników radiofonicznych i telewizyjnych można również dokonać przez stronę internetową Poczty Polskiej SA. Obowiązkowi rejestracji odbiorników nie podlegają odbiorniki radiowe i telewizyjne:

1. wykorzystywane wyłącznie przy tworzeniu audycji lub innych przekazów;
2. wykorzystywane wyłącznie do tworzenia, rozpowszechniania lub rozprowadzania programów radiowych i telewizyjnych, w tym do kontroli jakości rozpowszechniania lub rozprowadzania;
3. przeznaczone przez przedsiębiorcę do sprzedaży lub przekazania osobom trzecim do używania na podstawie umów, jeżeli czynności te należą do przedmiotu działalności gospodarczej danego przedsiębiorcy.

Rejestracji i opłacie podlegają odbiorniki rtv znajdujące się w firmie służące do innych celów niż wymienione powyżej. Odbiorniki te należy rejestrować na firmę (nazwa firmy i adres jej siedziby).

Kto musi opłacać abonament RTV

Obowiązek uiszczania opłat za abonament RTV spoczywa na każdym gospodarstwie domowym, w którym znajduje się minimum jeden odbiornik radiowy lub telewizyjny. Niezależnie od ilości posiadanych odbiorników w domu czy samochodzie stanowiącym ich własność, osoby fizyczne wnoszą jedną opłatę abonamentową.

Jedną opłatę bez względu na liczbę posiadanych odbiorników radiofonicznych lub telewizyjnych w tym samym budynku bądź zespole budynków wnoszą również publiczne zakłady opieki zdrowotnej, sanatoria, żłobki, publiczne i niepubliczne jednostki organizacyjne systemu oświaty, państwowe i niepaństwowe szkoły wyższe i domy pomocy społecznej.

Pozostałe podmioty zobligowane są do uiszczenia opłat za każdy posiadany odbiornik radiowy lub telewizyjny, włącznie z tymi, które znajdują się w samochodach służbowych.

Jak informuje KRRiT, opłata dokonywana na rzecz telewizji kablowej, satelitarnej czy platformy cyfrowej nie zwalnia z obowiązku wnoszenia opłat abonamentowych. Konieczność uiszczania opłat abonamentowych wiąże się z używaniem odbiornika radiowego lub telewizyjnego, a nie z treścią emitowanych programów.

Zwolnienie z opłat abonamentowych

Mimo że obowiązek wnoszenia opłat abonamentowych dotyczy każdego gospodarstwa domowego, od tej zasady są pewne wyjątki. Reguluje to art. 4 ust. 1 ustawy z dnia 21 kwietnia 2005 r. o opłatach abonamentowych, który mówi, że zwolnione z opłat abonamentowych są pewne grupy osób.

Na podstawie art. 4 ust. 1 ustawy z dnia 21 kwietnia 2005 r. o opłatach abonamentowych zwalnia się od opłat abonamentowych osoby:

- co do których orzeczono o:
 - a) zaliczeniu do I grupy inwalidów lub
 - b) całkowitej niezdolności do pracy, na podstawie ustawy z dnia 17 grudnia 1998 roku o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (Dz.U.2022.504 t.j.) lub
 - c) znacznym stopniu niepełnosprawności, na podstawie ustawy z dnia 27 sierpnia 1997 roku o rehabilitacji zawodowej i społecznej oraz zatrudnianiu osób niepełnosprawnych (Dz.U.2021.573 t.j.) lub
 - d) trwałej lub okresowej całkowitej niezdolności do pracy w gospodarstwie rolnym, na podstawie ustawy z 20 grudnia 1990 roku o ubezpieczeniu społecznym rolników (Dz.U.2022.933 t.j.),
- które ukończyły 75 lat,
- które otrzymują świadczenie pielęgnacyjne lub specjalny zasiłek opiekuńczy z właściwego organu realizującego zadania w zakresie świadczeń rodzinnych jako zadanie zlecone z zakresu administracji rządowej lub rentę socjalną z ZUS lub innego organu emerytalno-rentowego,
- niesłyszące, u których stwierdzono całkowitą głuchotę lub obustronne upośledzenie słuchu (mierzone na częstotliwości 2 000 Hz o natężeniu od 80 dB)
- niewidome, których ostrość wzroku nie przekracza 15%,
- które ukończyły 60 lat oraz mają prawo do emerytury, której wysokość nie przekracza miesięcznie kwoty 50% przeciętnego wynagrodzenia w gospodarce narodowej w roku poprzedzającym, ogłaszanego przez Prezesa GUS,

- spełniające kryteria dochodowe, określone w ustawie z dnia 28 listopada 2003 roku o świadczeniach rodzinnych (Dz.U.2022.615 t.j.),
- które mają prawo do korzystania ze świadczeń pieniężnych z tytułu ustawy z dnia 12 marca 2004 roku o pomocy społecznej (Dz.U.2021.2268 t.j.),
- bezrobotne, o których mowa w art. 2 ust.1 pkt 2 ustawy z dnia 20 kwietnia 2004 roku o promocji zatrudnienia i instytucjach rynku pracy (Dz.U.2022.690 t.j.),
- posiadające prawo do zasiłku przedemerytalnego, określonego w ustawie z dnia 20 kwietnia 2004 roku o promocji zatrudnienia i instytucjach rynku pracy (Dz.U.2021.1100 t.j.),
- posiadające prawo do świadczenia przedemerytalnego, określonego w ustawie z dnia 30 kwietnia 2004 roku o świadczeniach przedemerytalnych (Dz.U.2021.1867 t.j.).
- członków rodzin pozostałych po osobach pobierających do chwili śmierci rentę z tytułu inwalidztwa, o którym mowa w art. 3 i art. 4 ust. 1 ustawy z dnia 24 stycznia 1991 roku o kombatantach oraz niektórych osobach będących ofiarami represji wojennych i okresu powojennego (Dz.U.2022.2039 t.j.),
- osoby, które zostały zaliczone do jednej z grup inwalidów wskutek inwalidztwa pozostającego w związku z zatrudnieniem, o którym mowa w art. 1 ust. 1 ustawy z dnia 2 września 1994 roku o świadczeniu pieniężnym i uprawnieniach przysługujących żołnierzom zastępczej służby wojskowej przymusowo zatrudnionym w kopalniach węgla, kamieniołomach, zakładach rud uranu i batalionach budowlanych (Dz.U.2021.1774 t.j.),
- osoby posiadające status weterana poszkodowanego na podstawie ustawy z dnia 19 sierpnia 2011 r. o weteranach działań poza granicami państwa (Dz.U.2022.2205 t.j.)

Na podstawie odrębnych ustaw od opłat abonamentowych zwalnia się również:

- inwalidów wojennych i wojskowych na podstawie ustawy z dnia 29 maja 1974 roku o zaopatrzeniu inwalidów wojennych i wojskowych oraz ich rodzin (Dz.U.2022.2287 t.j.),
- kombatantów będących inwalidami wojennymi lub wojskowymi na podstawie art. 12 ust. 1 ustawy z dnia 24 stycznia 1991 roku o kombatantach oraz niektórych osobach będących ofiarami represji wojennych i okresu powojennego (Dz.U.2021.1658 t.j.),
- członków rodzin pozostałych po kombatantach będących inwalidami wojennymi lub wojskowymi na podstawie art. 12 ust. 1a ustawy z dnia 24 stycznia 1991 roku o kombatantach oraz niektórych osobach będących ofiarami represji wojennych i okresu powojennego (Dz.U.2022.2039 t.j.),
- osoby, które zostały zaliczone do jednej z grup inwalidów wskutek inwalidztwa pozostającego w związku z pobytem w miejscach, o których mowa w art. 3 i art. 4 ust. 1 ustawy z dnia 24 stycznia 1991 r. o kombatantach oraz niektórych osobach będących ofiarami represji wojennych i okresu powojennego (Dz.U.2022.2039 t.j.),

Osoba uprawniona do zwolnienia z opłat abonamentowych jest zobowiązana do przedstawienia w urzędzie Poczty Polskiej dokumentu potwierdzającego to uprawnienie wraz z oświadczeniem. Zwolnienie z opłat przysługuje od pierwszego dnia miesiąca następującego po miesiącu, w którym dopełniono formalności w urzędzie pocztowym.

Ulgi w opłatach abonamentowych

Zgodnie z art. 2 ust. 5 pkt 2 ustawy z dnia 21 kwietnia 2005 r. o opłatach abonamentowych:

1. podmioty lecznicze niebędące przedsiębiorcami w rozumieniu przepisów o działalności leczniczej,
2. sanatoria i żłobki,
3. publiczne i niepubliczne jednostki organizacyjne systemu oświaty,
4. publiczne i niepubliczne uczelnie,
5. domy pomocy społecznej.

uiszczają tylko jedną opłatę abonamentową niezależnie od liczby używanych odbiorników. Wyłączenia dotyczące jednostek organizacyjnych, zawarte w art. 2 ust. 5 pkt 2 ustawy z dnia 21 kwietnia 2005 r. o opłatach abonamentowych, mają charakter wyczerpujący i nie mogą być interpretowane rozszerzająco.

Kontrole wykonywania obowiązku rejestracji odbiorników RTV

Odbiorniki radiofoniczne i telewizyjne podlegają zarejestrowaniu, dla celów pobierania opłat abonamentowych za ich używanie. Kontrole obowiązku rejestracji odbiorników rtv przeprowadzają uprawnieni pracownicy Poczty Polskiej SA. Pracownicy przeprowadzający kontrolę mają obowiązek okazać upoważnienie do wykonywania czynności kontrolnych w zakresie obowiązku rejestracji odbiorników rtv i uiszczenia opłat abonamentowych za ich używanie, legitymację służbową, a na żądanie kontrolowanego również dowód osobisty. Osoba kontrolowana powinna umożliwić przeprowadzenie kontroli obowiązku rejestracji odbiorników rtv lub okazać dowód potwierdzający rejestrację odbiorników radiofonicznych i telewizyjnych.

Poczta Polska SA jest uprawniona do żądania wykonania obowiązku rejestracji odbiorników radiofonicznych i telewizyjnych w drodze egzekucji administracyjnej. W przypadku stwierdzenia używania niezarejestrowanego odbiornika radiofonicznego lub telewizyjnego, pobiera się opłatę w wysokości stanowiącej trzydziestokrotność miesięcznej opłaty abonamentowej obowiązującej w dniu stwierdzenia używania niezarejestrowanego odbiornika (w 2023 roku opłata ta wynosi 819 zł w przypadku odbiornika telewizyjnego i 261 zł w przypadku wyłącznie odbiornika radiofonicznego).

**SKORZYSTAJ Z BEZPŁATNYCH
PORAD PRAWNYCH**

WWW.POMOCPRAWNA.OIC.LUBLIN.PL

WWW.OIC.LUBLIN.PL

WWW.POWIATSWIDNIK.PL

